

George William Curtis

«La felicidad radica, ante todo, en la salud».

El mirador

Prescripció infermera: pas important però insuficient

Després de molts anys, hem obert una esclatxa en el mur que ens impedia prescriure

Es refermen les nostres competències i es reconeix la nostra professionalitat

LLUÏSA BRULL
Presidenta Col·legi Oficial
d'Infermers i Infermeres
de Tarragona

Dimarts passat, el Govern català va aprovar el Decret d'Accreditació de les infermeres per a l'exercici de la indicació, ús i autorització de la dispensació de medicaments i productes d'ús humà, el que coneixem com a «prescripció infermera».

Per aquesta acreditació ens caldrà complir amb uns requisits, bàsicament que hem d'estar en possessió del títol de Grau en Infermeria, Diplomatura en Infermeria o ATS, i acreditar una experiència laboral mínima d'un any com a infermeres. I per a les companyes amb una especialitat, com és el cas de Salut Mental, Treball, Familiar i Comunitària, Geriatria, Llevadora i Pediatria, disposar també del títol d'infermera especialista.

Per les infermeres i els infermers de la província de Tarragona és una bona notícia poder-nos acreditar, perquè fer-ho suposa un reconeixement a la nostra competència i posa en valor la nostra professionalitat.

Ara doncs, podrem dispensar certs medicaments i productes sanitaris no subjectes a prescripció mèdica, és a dir, aquells que avui dia trobem a la farmàcia i que no requereixen recepta. Vist així, no sembla un gran avanç, però crec que ho és, perquè per fi, després de més de 15 anys, hem obert una esclatxa en el mur que ens impedia prescriure. Estem lluny del que volem i necessitem, però hem fet un pas important.

Com hem arribat fins aquí? El Govern central aprovava el 23 d'octubre de 2015 el Decret sobre «indicaciones, uso y autorización de dispensación de medicamentos y productos sanitarios de uso humano por parte de los enfermeros». Aquell decret va suposar un despropòsit i suposava, per exemple, que no podíem prescriure ni una pomada, ni tampoc administrar una vacuna. És a dir, actuacions pròpies de la nostra pràctica habitual passaven a ser il·legals. Abans

d'aquell Decret, com que no hi havia normativa, la nostra pràctica era alegal, i amb aquella normativa ens deixaven fora de la llei. La mesura va ser impugnada per més de dotze comunitats autònomes i diferents organitzacions infermeres, i finalment va donar lloc al Decret del 22 d'octubre de 2018, i del que ara el Govern de la Generalitat desenvolupa la part de l'acreditació.

Arribats a aquest punt, entenem que és positiu que per fi se'ns reconegui la capacitat prescriptora, encara que, per ara, només sigui per a medicaments i productes sanitaris no subjectes a prescripció mèdica, finançats i no finançats pel sistema de salut. Cal dir però que les infermeres estem formades i capacitades per valorar un problema de salut i executar les intervencions que calgui, entre elles la prescripció. De fet, prescrivim diàriament, i ho estem fent des de fa molts anys.

Com deia abans, amb aquest procés que ens acredita per a la prescripció obrim una esclatxa importantíssima davant el mur que ens impedia prescriure, referma les nostres competències i reconeix la nostra professionalitat, i això és el que més valorem des del Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Tarragona (CODITA).

Les infermeres i els infermers hem de poder prescriure, perquè fa temps que assumim competències en aquesta matèria, estem capacitades per finalitzar aquells processos assistencials per als que tenim expertesa i coneixement.

Estic segura que les infermeres i infermers de Tarragona i província sol·licitaran des del primer dia aquesta acreditació, i des del Col·legi els oferirem tota l'ajuda que calgui, perquè segueixin treballant, ara amb més seguretat legal, per a l'atenció i la cura de les persones, famílies i comunitats.

SÓLO SE ABRIRÁN LOS MENSAJES DE CORREO ELECTRÓNICO QUE LLEGUEN EN FORMATO DE TEXTO

La foto del lector

Via Pública La capella de Sant Magí, inaccessible

Ens agradaria que un cop acabades les festes de Sant Magí algú prengués nota de la inaccessibilitat de la capella del Patró tarragoní per a tarragonins amb mobilitat reduïda. Sis graons separen el carrer del Portal del Carro de la capella.

Jordi Amenós
Tarragona

Salou, capital turística molt millorable

A Salou, bona part dels autobusos de transport urbà competeixen entre si, per veure quin és més obsolet, contaminant i sorollós, per traslladar seguidament tots els seus perniciosos efectes als passatgers i veïns. Sembla una ironia portar els turistes al 'Ferrari Parc' muntats en aquests trastos.

M'adhereixo a la protesta per la proliferació sense fi, de pisos turístics. Al nostre edifici tenim ja un 20% en explotació, gairebé sempre sobre ocupats en la seva capacitat. Quan es tracta de grups de gent jove ja hem begut oli, es fan els amos, sense miraments, de les instal·lacions comunitàries i comencen els problemes de convivència.

Però Generalitat i Ajuntament tenen un somni: convertir Salou en la capital del caos mundial de pisos turístics. I ho aconseguiran!
Jordi Cabré
Salou

No es censura

De haber sido realmente censurado, el rapero madrileño C. Tangana no habría podido cantar «contra la censura» el sábado pasado en una sala privada de forma gratuita. Censura es cuando suspenden tus redes sociales y el Tribunal Supremo te da tres años de vacaciones gratis en la cárcel, como le ocurrió al rapero balear Valtonyc en 2018. Si el ayuntamiento de Bilbao cambia de parecer y cancela un concierto sufragado con fondos públicos, no es censura. Simplemente el consorcio encuentra esta asociación políticamente inadecuada y cancela el contrato en consecuencia. No hay duda de que los millennials y la nueva generación que viene después, no han conocido la censura auténtica, lo que les pone en posición de llamar «censura» a cualquier chorrada. Por otra parte, la publicidad que este asunto le está brindando a C. Tangana es muchísimo mejor que la que habría

obtenido sin la cancelación del contrato.

Jonathan Pàmies
La Nou de Gaià

El servei de Correus

La degradació del servei postal –indispensable i social– de correus és una realitat que fa anar molt malament a molts ciutadans. El servei postal de correus hauria de ser un servei públic, com un pilar més de l'estat del benestar. L'empitjorament de correus és a causa d'una gran manca de personal i una precarietat laboral molt remarcable. No pot ser, de cap de les maneres, que un augment molt important de la paqueteria a moltes oficines tècniques i rurals no impliqui un augment del personal. D'altra banda, els ajuntaments, especialment de zones turístiques, haurien d'obligar els propietaris i llogaters a disposar d'una bústia amb el nom i l'adreça clara.

Josep M. Loste
Portbou